

er i Vejen; det har nemlig vist sig, at Forholdene ved Vildsund er saa vanskelige for Anlægget af en Jernbanebro. Efter det Projekt, der blev udarbejdet, den Gang Loven om Banen blev vedtaget, skulde en Bro koste 1 à 2 Mill. Kr. — maaske var det lidt mere eller lidt mindre, jeg erindrer det ikke saa bestemt — men nu vil det koste meget, meget mere. Det er ikke blot Dyrtiden og hvad den har foraarsaget baade med Hensyn til det Materiel, der skal bruges, og Arbejdsudgifterne, der her har indvirket, men jeg har fra sagkyndiges Side hørt nævne, at et saadant Broanlæg vil koste 7-8 Mill. Kr. eller derover. Jeg vil ikke haabe, at Forholdene stiller sig saa slemt, men jeg vil gerne spørge den højtærede Trafikminister, hvorledes Sagen stiller sig, og hvad man fra Statsbanernes Side agter at gøre ved den. Befolkningen er ikke tjent med, at Sagen ikke bliver fremmet, og jeg maa derfor meget ønske at faa Klarhed over, hvad man agter at gøre ved den. Alle Egne i Landet har jo efterhaanden faaet deres lokale Baner, der sætter Befolkningen i de paagældende Egne i Forbindelse med andre Dele af vort Land, alene Mors har ingen Bane, og selv om Vanskelighederne ved Anlægget viser sig at være en Del større, end det oprindelig var antaget, maa Staten indfri sit Løfte overfor Befolkningen derovre, og jeg synes, den maa gøre det snart. Som jeg nævnte før, havde vi haabet og ventet, at Arbejdet paa denne Bane skulde være begyndt saa hurtigt, at der derved kunde være skaffet Arbejde til de ledige Hænder i den arbejdsløse Periode, men det Haab maa vi altsaa lade fare, hvis der ikke kan anvises større Beløb end de nu forslaaede 30 000 Kr.

Maa jeg dernæst omtale et andet Spørgsmaal, der har ikke saa lidt Interesse for Mors og staar i en vis Forbindelse med, at der ingen Jernbaner findes paa denne Ø. Der er under denne første Behandling af Finanslovsforslaget fra flere Sider klaget over, at den forcerede Automobilkørsel ødelægger Landevejene, og det er sikkert rigtigt, men intet Steds tror jeg, det er mere iøjnefaldende end paa Mors. Saa længe Krigen rasede og Benzinmangelen var almindelig, var der gode, ja endog fortrinlige Landeveje paa Mors, men nu, da al Trafikken paa Øen sker ved Hjælp af Biler, saavel al Post- og Personbefordring som den almindelige Fragtkørsel, er Landevejene efterhaanden blevet slemt medtagne. Nu vil man sige: Ja, men det kan ikke være værre for jer deroppe end andre Steder i Landet, men dertil vil jeg sige: Jo, det er værre, fordi vi udelukkende er henviste

til at lade alle Varer fragte ved Hjælp af Biler, da vi ingen Jernbaner har. Man kan maaske sige, at det ikke kan være anderledes, det vilde vist være urimeligt at lægge disse fortræffelige Køretøjer yderligere Hindringer i Vejen. Det vil jeg heller ikke forlange, men da der bliver paaført dem, der skal holde Vejene i Orden, overordentlig store Udgifter til Vedligeholdelse, synes jeg, at det vilde være rimeligt, at den Skat, der hviler paa disse Køretøjer, ikke som nu delvis gaar i Statskassen, men henføres med sit fulde Beløb til Amts- og Sognekommunerne. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Finansminister at overveje, om det ikke vil være rimeligt at ordne det her nævnte Forhold, naar vi en Gang i den nærmeste Fremtid skal have Skattelovene til Revision.

Hermed er min lokale Ønskeseddel udtømt, og da Formanden har henstillet til Medlemmerne at spare paa Taletiden, skal jeg i øvrigt fatte mig i stor Korthed. Der kunde ellers være forskellige politiske Forhold, som det kunde være interessant nok at røre ved, men jeg skal lade dem ligge.

Da vi gik til Valg i Foraaret, var det under en ny og uprøvet Valglov, som kun meget faa fuldt ud kendte, selv af dem, der havde været herinde og havde stemt for den. Det var en efter min Mening i mange Henseender yderst slet Valglov. Den har, saa vidt jeg kan se, kun et eneste Fortrin fremfor den gamle, nemlig at den kan give et talmæssigt nogenlunde retfærdigt Resultat — det er ikke altid, den giver det, men den kan give det — og jeg vil skynde mig med at tilføje, at det er jo ogsaa et væsentligt Fortrin ved Loven, det erkender jeg. Men i øvrigt er den behæftet med saa mange uheldige Egenskaber, at jeg haaber, vi maa faa en ny og bedre Valglov vedtaget, inden vi igen skal til Valg. Jeg er derfor glad ved den højtærede Indenrigsministers Tilsagn om, at der gennem en Kommission skal gøres et Forarbejde til en anden Valglovs Gennemførelse. Jeg vil haabe, at Grundlaget for en ny Valgordning saa maa blive saaledes, at vi vender tilbage til Enmandskredse i Forbindelse med de nødvendige Suppleringsmandater. Kan en Valglov ikke komme til at hvile paa det Grundlag, saa tror jeg ikke, vi faar en Valglov, som vi i Længden vil være glade for. Og jeg tror, jeg tør sige, at i den Henseende har jeg Meningsfæller ikke blot indenfor mit eget Parti, men indenfor saa godt som alle Partier.

Jeg skal ellers ikke komme ind paa politiske Betragtninger af nogen Art. Jeg kan